

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **O. N. a spol.** pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 a iné na verejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2006 v Bratislave prerokoval odvolania obžalovaných O. N., M.. J., Ľ. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo 6. júna 2006, sp. zn. PK 1 Tš 1/2005 a 7. decembra 2006 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolania obžalovaných O. N., M.. J., Ľ. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A. **s a z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e .

Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len špeciálny súd) rozsudkom zo 6. júna 2006, sp. zn. 1Tš 1/2005, uznal za vinných obžalovaných

O. N.

v bode 1/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,

v bode 2/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,

v bode 3/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/
Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,

M.. J.

v bode 1/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák.
účinného do 31. augusta 2003,

v bode 2/ z trestného činu vraždy podľa, § 219 ods.1, ods. 2 písm. c/, písm. i/,
písm. j/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,

v bode 3/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/
Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,

L. S.

v bode 1/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák.
účinného do 31. augusta 2003,

v bode 3/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. c/, písm. i/, písm. j/
Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003,

F. B.

v bode 1/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák.
účinného do 31. augusta 2003,

J. L.

v bode 2/ z trestného činu vraždy podľa § 219 ods.1, ods. 2 písm. i/, písm. j/ Tr. zák.
účinného do 31. augusta 2003,

v bode 4/ z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/,
písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2004,

D. G., Š. F. a V. A.

v bode 2/ z trestného činu pozbavenia osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 232 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2004,

ktorých sa dopustili na tom skutkovom základe, že

1.) obžalovaní O. N., M. J., Ľ. S. a F. B.

v presne nezistenej dobe krátko po 17. apríli 2002 Ľ. S. požiadal O. N. o fyzickú likvidáciu Z. N. za odmenu vo výške 150 000 Sk, aby mu tento svojou výpoveďou o činnosti spoločnosti S. s. r. o., P. a N. s. r. o., P. pred daňovým úradom a orgánmi činnými v trestnom konaní nespôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania,

na základe čoho O. N. oslovil M. J. a F. B. s tým, aby mu pomohli pri fyzickej likvidácii Z. N., ktorí s týmto súhlasili, rozdelili si úlohy a následne M. J. s F. B. vykopali jamu v lesnom poraste v lokalite zvanej B., nachádzajúcej sa medzi obcou V. a L.,

po vykopení časti jamy, spolu s O. N. odišli na vozidle zn. Opel Omega EČ: S., ktorého majiteľom je M. J. na miesto zvané P., nachádzajúce sa na križovatke ciest vedúcich z P. na R. a B., kam Ľ. S. pod zámienkou vyplatenia provízie za nelegálne obchody vylákal Z. N., po príchode na dohodnuté miesto ho M. J. udrel päšťou do hlavy a hrudníka potom ho kovovou tyčou a päšťami bili aj O. N. a F. B. do oblasti hrude a hlavy, následne Z. N. vložili do kufra vozidla zn. Opel Omega a O. N. ho jedenkrát strelil vopred pripravenou presne nezistenou strelnou zbraňou s tlmičom do zátylku hlavy, následne ho odviezli k vopred pripravenej jame na mieste zvanom B., tu ho z vozidla vyložili, O. N. ho opäť tou istou strelnou zbraňou strelil do zátylku hlavy. Následkom dvojnásobného priestrelu hlavy došlo u Z. N. k pomliaždeniu mozgu a zlomeniu kostí lebky a tým k zlyhaniu funkcie centrálného nervového systému – mozgu, čo bolo bezprostrednou príčinou jeho smrti,

O. N. prikázal M. J. a F. B., aby prehĺbili jamu a mŕtve telo Z. N. zakopali do tejto jamy a posypali jeho telo vápnom, čo aj M. J. s F. B. vykonali a o likvidácii Z. N. informovali Ľ. S., ktorý im vyplatil sľúbenú odmenu vo výške 150 000 Sk, ktorú si rozdelili,

2.) obžalovaní O. N., M. J., J. L., D. G., Š. F. a V. A.

po tom, čo dňa 16. júla 2002 bol v Č., a. s., pobočka P. zablokovaný účet M. J. č. X. a M. J., J. L. a O. N. sa dozvedeli, že k zablokovaniu účtu došlo na podnet A. B., začali tohto intenzívne hľadať za účelom odblokovania účtu a jeho odstránenia ako nepohodlného svedka ich trestnej činnosti a to tak, že oslovili viaceré osoby, medzi nimi aj V. A., ktorému M. J. dal popis osoby aj miesto jeho trvalého bydliska a požiadal ho, aby našiel za odmenu 1 000 000 Sk A. B.,

V. A. za týmto účelom oslovil Š. F. a tento následne D. G. a spoločne hľadali A. B. až do dňa 2. augusta 2002, kedy zistili, že A. B. sa nachádza v meste T.,

po tomto zistení mal D. G. za úlohu vylákať A. B. na stretnutie, čo aj spravil, telefonicky sa spojil s A. B., vylákal ho na stretnutie, ktoré sa malo konať dňa 2. augusta 2002 v dobe asi o 23.00 hod. v T. na parkovisku pred B., kde poškodený A. B. aj prišiel na osobnom motorovom vozidle zn. Ford Mondeo Combi, EČ : B., z ktorého bol následne nezistenými osobami násilím vyťahnutý a odvezený na presne nezistené miesto, kde bol Š. F., V. A. a ďalšími nezistenými osobami násilne držaný, spútaný štyri dni v dobe od 2. augusta 2002 do 6. augusta 2002,

pričom dňa 6. augusta 2002 v čase asi o 15.00 hod. na parkovisku pred reštauráciou M. v K. M. J., J. L. a O. N. odovzdali V. A. a Š. F. sľúbenú odmenu vo výške 1 000 000 Sk, z tohto miesta spoločne odišli na motorových vozidlách Opel Omega EČ : K., Mercedes EČ : K. a VW Golf EČ : P., smerom z K. na M., kde pred obcou O. V. A. a Š. F. odovzdali poškodeného A. B. M. J., J. L. a O. N. tak, že zastavili na krajnici rovného úseku cesty, kde z vysokého porastu trstia nachádzajúceho sa vedľa cesty vyšiel zamaskovaný a ozbrojený muž, tento viedol

spútaného A. B., ktorý mal lepiacou páskou prelepené ústa, k vozidlu J. L., kde mu prikázali, aby si sadol do kufra vozidla J. L.,

následne O. N. za účelom zabezpečenia vozidla pohrebnej služby odišiel do P. a M. J. s J. L. A. B. spoločne odviezli za obec Z., okres P., kde ho na mieste zvanom Krivý most vyložili z kufra a prinútili podpísať vopred pripravené ospravedlňujúce listy adresované do Č., a. s., B., pobočka P. a M. J., ktoré mali slúžiť k odblokovaniu účtu M. J. tak, aby mohol s ním okamžite disponovať, po podpísaní uvedených listov, aby nemohol A. B. svojou výpoveďou ozrejmiť skutočnosti súvisiace s páchaním trestnej činnosti, mu dňa 6. augusta 2002 v čase asi o 16.00 hod. na Krivom moste pri obci Z. M. J. strelil dvoma ranami do záhlavia z presne nezistenej krátkej guľovej zbrane kalibru 7,65 mm s tlmičom, následkom čoho došlo u A. B. k pomliaždeniu mozgu a zlomeniu kostí lebky, a tým k zlyhaniu funkcie centrálného nervového systému – mozgu, čo bolo bezprostrednou príčinou jeho smrti, následne jeho telo M. J. a J. L. vložili po plastového vaku na prevoz mŕtvol a po príchode O. N. ho naložili do motorového vozidla Opel Omega, patriaceho pohrebnej službe J. K. a zabezpečili prevoz a ukrytie tela A. B., ktoré bolo dňa 27. februára 2003 nájdené v hrobke na cintoríne v obci V., pričom M. J. a O. N. už v mesiaci apríl 2002 úmyselne usmrtili Z. N.,

3.) obžalovaní O. N., M. J. a Ľ. S.

v presne nezistenej dobe koncom mesiace september až začiatkom mesiaca október 2002 Ľ. S. požiadal O. N. a M. J. o fyzickú likvidáciu Š. H. za odmenu 300 000 Sk, aby mu tento svojou výpoveďou o činnosti spoločnosti S. s. r. o., P. pred daňovým úradom a orgánmi činnými v trestnom konaní nespôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania, s čím O. N. a M. J. súhlasili s vedomím, že fyzickou likvidáciou Š. H. zakryjú aj svoju trestnú činnosť páchanú v súvislosti s neoprávneným prisvojovaním si finančných prostriedkov D., a. s., B. v konkurze, rozdelili si úlohy,

na základe čoho Ľ. S. vylákal dňa 4. októbra 2002 Š. H. do mesta R., aby mu tu pred notárom podpísal podanie vysvetlenia adresované Daňovému úradu Poprad, v ktorom okrem iného Š. H. všetku zodpovednosť za obchody spoločnosti S. s. r. o., preberá na seba a následne ho vylákal do P., informoval o tom O. N. a M. J., ktorým

uviedol miesto ich stretnutia so Š. H., ktoré sa malo konať dňa 4. októbra 2002 v čase asi o 15.00 hod. pred nákupným strediskom V. v P., na ktoré v dohodnutom čase prišiel O. N. s M. J. na vozidle zn. Škoda Fabia, zelenej farby, EČ : P., ktorého majiteľom je O. N., do tohto vozidla Š. H. nastúpil, prikázali mu, aby sa pripútal bezpečnostným pásom a všetci traja s vozidlom odišli smerom na obec Ž., pričom počas jazdy Š. H. sediacemu na pravom prednom sedadle vozidla, z ktorého ešte pred jeho nastúpením demontovali opierku hlavy, M. J. sediaci za ním omotal okolo krku vopred pripravenú šnúru z padáku a začal ho škrtiť a O. N. udierať lakťom do oblasti hrudníka, aby mu vyrazil dych a tým mu znemožnil brániť sa, následkom čoho došlo u Š. H. k zlomeniu ľavého rohu jazyčky, zlomeniu tela jazyčky vpravo a k uduseniu v dôsledku stlačenia dýchacích ciest, čo bolo bezprostrednou príčinou jeho smrti, následne v obci H. mŕtve telo Š. H. vyložili z auta, tu ho ešte O. N. strelil do oblasti záhlavia zbraňou kolt Magnum ME38, Flobert Short kalibru 6 mm, jeho telo vložili do plastového vaku na prevoz mŕtvol a zabezpečili prevoz pohrebnou službou a ukrytie tela Š. H., ktoré bolo dňa 12. marca 2003 nájdené v hrobe na cintoríne v obci H., okres P.,

o likvidácii Š. H. informovali Ľ. S., ktorý im postupne vyplatil sľúbenú odmenu vo výške 300. 000 Sk, ktorú si rozdelili,

pričom M. J., O. N. a Ľ. S. už v apríli 2002 úmyselne usmrtili Z. N. a M. J. a O. N. úmyselne usmrtili dňa 6. augusta 2002 A. B.,

4.) obžalovaný J. L.

- hoci nie je držiteľom zbrojného preukazu,

v presne nezistenej dobe od 4. augusta 2002 na presne nezistenom mieste v okrese P. bez povolenia svojpomocne upravil samopal so sklopnou pažbou vzor 58V, kaliber 7,62 x 39 mm, v. č. X., ktorý predtým legálne kúpil v Českej republike ako nefunkčný a znehodnotený tzv. rezom tak, že zbraň po úprave bola strelbyschopná jednotlivou dávkami a podľa § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/, písm. f/ zákona o zbraniach a strelive č. 246/1993 Z. z. bola strelnou, ručnou, palnou, nedovolenou zbraňou strieľajúcou dávkou, ktorej držba podľa § 2 písm. a/, písm. b/ citovaného zákona

podlieha povoľovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti a zároveň v období od 4. augusta 2002 si od nezistenej osoby zadovážil 137 kusov nábojov kalibru 7,62 x 39 mm do uvedeného samopalu, ktoré je podľa § 4 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona o zbraniach a strelive č. 246/1993 Z. z. nedovolené strelivo,

a uvedené strelivo a zbraň bez povolenia ukryval zakopanú v zemi v záhrade pri rodičovskom rodinnom dome v obci T. až do 16. júla 2003,

v presne nezistenej dobe si od nezistenej osoby zadovážil a bez povolenia prechovával v byte č. X., na ulici P. v K. až do 12. decembra 2002 svojpomocne upravenú jednoranovú malokalibrovú pušku zn. BAYARD kal. 5, 6 mm Long Rifle, výrobné číslo X. s puškovým ďalekohľadom čs. výroby, výrobného čísla F 6613 a svojpomocne zhotoveným tlmičom povýstrelových efektov, ktorá podľa § 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. f/ zákona o zbraniach a strelive č. 246/1993 Z. z. bola strelnou, ručnou, nedovolenou zbraňou, ktorej držba podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona podlieha povoľovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti a zároveň si zabezpečil 446 kusov nábojov kal. 22 Long rifle, ktoré je podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o zbraniach a strelive č. 246/1993 Z. z. strelivom.

Špeciálny súd v Pezinku za to týmto obžalovaným uložil nasledovné tresty :

O. N.

Podľa § 219 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 35 ods. 1, § 29 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 úhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie.

M. J.

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, § 29 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 úhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie.

L. S.

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov.

J. L.

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 uložil obžalovanému J. L. aj trest prepadnutia vecí, a to samopalu vzor 58 V so sklopnou pažbou, v. č. X., kaliber 7,62 x 39 mm, 137 ks nábojov, kaliber 7,62 x 39 mm a malokalibrovej pušky zn. Bayard, v. č. X., kaliber 5,6 mm, Long Rifle s puškovým ďalekohľadom v. č. F X. a s tlmičom povýstrelových efektov.

F. B.

Podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. účinného do 31. augusta 2003 obžalovaných O. N., M. J., L. S., F. B. a J. L., na výkon uložených trestov odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

D. G.

Podľa § 232 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Š. F.

Podľa § 232 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol (päť a pol) roka.

V. A.

Podľa § 232 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 týchto obžalovaných na výkon uložených trestov odňatia slobody zaradil do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 uložil obžalovaným **L. S., J. L. a F. B.** ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 uložil obžalovaným O. N., M. J., F. B. a L. S. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému D. N., bytom V. č. X., okres G., škodu vo výške 42 839 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 poškodeného D. N. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 uložil obžalovaným O. N., M. J. a J. L. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej E. B., bytom T., Š. ul. č. X., škodu vo výške 110 947 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 poškodenú stranu obec H., okres P., s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie obžalovaní O. N., M. J., L. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A., ktoré odôvodnili jednak sami a jednak prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný O. N. v odôvodnení podaného odvolania v podstate len zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu prednesenú v predchádzajúcich štádiách trestného konania založenú na tvrdení, že vykonanými dôkazmi nebola jemu a obžalovaným M. J. a F. B. v bodoch 1/ a 3/ napadnutého rozsudku **preukázaná plánovaná a koordinovaná činnosť smerujúca k usmrteniu poškodených Z. N. a Š. H. za odmenu.** Podľa jeho názoru **poškodených Z. N., A. B. a Š. H. bez predchádzajúcej dohody a prípravy usmrtil obžalovaný M. J., ktorý takto konal v excese.** V prípade usmrtenia Š. B. v bode 2/ napadnutého rozsudku ďalej argumentoval aj tým, že jeho usmrtením by sa logicky ich situácia práve naopak skomplikovala, pretože bez neho by nebolo možné realizovať vrátenie peňazí, ktoré boli zablokované na účte tohto poškodeného.

Obžalovaný O. N. rovnako **namietal závery znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, odvetvie klinická a forenzná psychológia,** ktoré podľa jeho názoru boli vypracované bez dlhodobejšieho a komplexnejšieho posudzovania jeho osoby a ktoré v dôsledku absencie takéhoto postupu obsahujú celý rad diametrálnych rozporov týkajúcich sa charakteristiky jeho osobnosti.

Obžalovaný O. N. napokon poukázal aj na to, že špeciálny súd prihliadol len k tým skutočnostiam, ktoré vyznievali v jeho neprospech. Opomenul však vziať do úvahy skutočnosť, že od samého začiatku napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, spolupracoval s vyšetrojúcimi orgánmi a svoje konanie úprimne oľutoval.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je toho názoru, že špeciálny súd nesprávne vyhodnotil mieru jeho zavinenia, keď mu uložil rovnaký trest odňatia slobody ako obžalovanému M. J., ktorého miera zavinenia je bezpochyby neporovnateľne vyššia.

Z týchto dôvodov **navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby vo vzťahu k jeho osobe zrušil len výrok o treste a sám mu uložil trest odňatia slobody v primeranej výmere.**

Obžalovaný M. J. v rámci odvolacieho konania v prvom rade namietal, že **o podanej obžalobe v prvom stupni konal a rozhodol nepríslušný súd.** V tejto súvislosti poukázal na to, že proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2004, sp. zn. 1 T 6/04, ktorým tento pod bodom I./ podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. postúpil trestnú vec proti obvinenému Mgr. P. G. a spol. Špeciálnemu súdu v Pezinku, podal sťažnosť prokurátor, o ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 19. januára 2005, sp. zn. 4 To 101/2004, nerozhodol. Vychádzajúc z vyššie uvedeného bol obžalovaný M. J. toho názoru, že špeciálny súd si vo veci nezákonne osvojil právomoc konať a napadnutý rozsudok i konanie mu predchádzajúce je len výsledkom tohto postupu odporujúceho článku 48 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nie je možné vec odňať zákonnému sudcovi.

Obžalovaný M. J. v odôvodnení podaného odvolania rovnako zotrval na svojej obhajobnej argumentácii prednesenej na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný M. J. poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej „možno uložiť absolútny trest (doživotie) len za predpokladu existencie absolútnych dôkazov, že skutky tvoriace základ rozsudku spáchal obvinený tak, ako ich pertraktovala obžaloba a boli na hlavnom pojednávaní obvinenému dokázané“. V tomto smere zopakoval, že hoci bol prítomný pri všetkých troch usmrteniach (**nešťastných náhodách**), pri ktorých zlyhal ľudský faktor, a to O. N. a J. L., **on ani jedného z poškodených neusmrtil a spáchanie týchto skutkov mu nebolo ani v prípravnom konaní a ani v konaní pred špeciálnym súdom dokázané**. V tejto súvislosti ďalej argumentoval aj tým, že **skutkové závery** špeciálneho súdu týkajúce sa usmrtenia poškodených Z. N., A. B. a Š. H. sú postavené **len na výpovediach spoluobžalovaných O. N. a J. L. ako aj svedka J. K.**, ktoré výpovede sú už sami o sebe nedôveryhodné a spochybniteľné, keďže sa vo výpovediach týchto osôb z prípravného konania a z konania pred špeciálnym súdom nachádza **veľké množstvo rozporov**, konkrétne u obžalovaného **O. N. 37**, u obžalovaného **J. L. 30** a u svedka **J. K. 16**. Navyše podľa jeho tvrdenia tieto výpovede sú v zrejmom rozpore s ostatnými zabezpečenými a vykonanými dôkazmi, hlavne z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo, a to hlavne pokiaľ ide o mechanizmus vzniku smrti poškodených.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku zotrval na tvrdení, že poškodeného Z. N. konajúc na vlastnú päsť usmrtil obžalovaný O. N. a že „**on sa previnil iba tým, že išiel poškodeného Z. N. postrašiť, že pomohol nachystať ryhu, že dvakrát udrel poškodeného, ktorého potom na pokyn obžalovaného O. N. pochoval a že tento trestný čin neprekazil a neohlásil ho**“.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku vytýkal špeciálnemu súdu, že tento **vylúčením tzv. ekonomickej časti D. na samostatné konanie výrazným spôsobom narušil jeho právo na objasnenie motívu konania v súvislosti s tzv. násilnou časťou D.**, pretože po vykonaní dôkazov v „ekonomickej časti“ by sa nepochybne zistilo, že neexistoval žiadny dôvod na usmrtenie poškodeného A. B.. Práve naopak v tej situácii, ktorú poškodený A. B. spôsobil svojvoľným prevedením peňazí a svoj účet, mal pre nich význam len „živý“ poškodený, pretože jeho smrťou sa ich snaha o vyriešenie tejto situácie definitívne

zmarila. Podľa tvrdenia obžalovaného M. J. „**poškodený A. B. nezomrel kvôli D., ani kvôli zakrytiu trestnej činnosti, ale kvôli ľudskej nedbalosti, keďže obžalovaný J. L. si neskontroloval pištoľ a pritom mieril ňou na hlavu poškodeného**“.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 3/ napadnutého rozsudku rovnako zotrval na svojom tvrdení, že poškodeného Š. H. bez predchádzajúcej vzájomnej dohody usmrtil obžalovaný O. N.. Pre takýto záver svedčí jednak znalecký posudok znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo a jednak výpoveď jeho samotného, ktorú nikto nespochybnil.

Obžalovaný M. J. okrem iného poukázal tiež na to, že špeciálny súd na jednej strane v otázke skutkových zistení vo vzťahu k bodu 2/ napadnutého rozsudku vypustil zo skutkovej vety tú časť, podľa ktorej mal poškodenému A. B. **vypichnúť oči**, na druhej strane však túto okolnosť (vypichnutie očí poškodenému A. B.) mal vyhodnotiť v jeho neprospech v rámci posúdenia stupňa spoločenskej nebezpečnosti jeho konania, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku (č. I. 38).

Obžalovaný M. J. ďalej špeciálnemu súdu vytýkal, že dospel **k nesprávnym záverom týkajúcim sa otázky vyprofilovania jeho osobnosti**, pokiaľ konštatoval, že črty osobnosti obžalovaného M. J. sú nemenné. V tomto smere poukázal aj na výpoveď znalca psychológa, ktorý na hlavnom pojednávaní na otázku člena senátu si netrúfol odhadnúť, aký trest by bol pre neho primeraný, pretože podľa jeho názoru **pri ľudskej osobnosti je málo čo pevné a stabilné a nikto nevie čo bude o 5 – 10 rokov**. Prakticky z rovnakých dôvodov ako obžalovaný O. N. sa ani obžalovaný M. J. nestotožnil so závermi znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva, odvetvie klinická a forenzná psychológia, najmä pokiaľ išlo o otázku jeho resocializačnej prognózy.

Vo vzťahu k svojej osobe obžalovaný M. J. v neposlednom rade argumentoval aj tým, že je hrdý na to, že v minulosti po dlhšiu dobu slúžil **v cudzineckej légii**,

v rámci ktorej pod záštitou OSN pracujúc za pár korún v tých najťažších podmienkach chránil životy a majetky ľudí v zahraničí.

Napokon v podanom odvolaní obžalovaný M. J. navrhol doplniť dokazovanie celkovo v trinástich smeroch.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností obžalovaný M. J. **navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania zrušil napadnutý rozsudok pre celú sériu procesných pochybení, neobjasnených skutočností a hlavne jeho upretého práva na spravodlivý proces, tak ako to má na mysli článok 6 odsek 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vrátil vec špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.**

Obžalovaný L. S. odôvodnenie podaného odvolania založil na tvrdení, že špeciálny súd za účelom správneho zistenia skutkového stavu nevykonal dostatočné dôkazy, pričom pri vyhodnotení len v takomto rozsahu vykonaných dôkazov navyše prihliadol len ku skutočnostiam, ktoré mu priťažovali, a preto potom logicky dospel aj k nesprávnym skutkovým záverom.

Za veľmi závažné pochybenie považuje skutočnosť, že **špeciálny súd vôbec nezistil žiaden motív, pre ktorý si mal objednať usmrtenie poškodených Z. N. a Š. H..**

V tejto súvislosti zotrval na svojej obhajobnej argumentácii, že poškodenému Z. N. iba pomáhal s vypracovávaním podkladov pri prevode obchodnej spoločnosti N. s.r.o. P., pričom na jej podnikaní sa vôbec nepodieľal. Rovnako poukázal na to, že svedkyňa K. N. ho jednoznačne neopoznala ako osobu, s ktorou sa jej manžel poškodený Z. N. mal stretávať a vymieňať si rôzne písomnosti.

Podľa názoru obžalovaného Ľ. S. rovnako tak v prípade poškodeného Š. H. nebolo preukázané, že by potom, čo sa tento poškodený od 17. apríla 2002 stal jediným spoločníkom obchodnej spoločnosti S. s.r.o., P., sa mal ešte aj on na obchodnej činnosti tejto firmy nejakým spôsobom podieľať .

Obžalovaný Ľ. S. vytýkal špeciálnemu súdu, že neakceptoval jeho návrhy na doplnenie dokazovania jednak výsluchom svedka O., ktorý bol v tom čase jeho zamestnancom a jednak zabezpečením výpisu prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov z jeho mobilného telefónu, pretože uvedenými dôkazmi by sa potvrdila pravdivosť jeho obhajoby v tom, že si žiadne fyzické likvidácie neobjednal, za tieto logicky potom ani nemohol zaplatiť a výpovede **spoluobžalovaných O. N. a M. J. boli vopred dohovorené** s cieľom, aby títo zakryli, resp. zľahčili svoju trestnú činnosť.

Z týchto dôvodov obžalovaný Ľ. S. **navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods.1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby po zrušení napadnutého rozsudku podľa § 260 Tr. por. vrátil vec prokurátorovi na došetrenie.**

Obžalovaný J. L. v odôvodnení podaného odvolania v plnom rozsahu zotrval na svojej obhajobnej argumentácii prednesenej v konaní pred špeciálnym súdom, v rámci ktorej presne popísal mieru jeho účasti na skutku uvedenom pod bodom 2/ napadnutého rozsudku.

Poukázal na to, že **nemal žiaden motív na usmrtenie poškodeného A. B.**, pretože nebol žiadnym spôsobom napojený na proces „tunelovania D.“ prostredníctvom poškodeného A. B. a tým aj obžalovaných O. N. a M. J., a preto ani nemal aký trestný čin zakrývať. Podľa jeho tvrdenia k smrti poškodeného A. B. došlo neplánovane, pretože obžalovaný M. J. ho usmrtil v skratovom konaní, keďže

poškodený A. B. urazil jeho hrdosť a **on bol len svedkom niečoho, čo sa v skutočnosti nemalo ani stať.**

Obžalovaný J. L. ďalej argumentoval aj tým, že nikdy nepatril do skupiny obžalovaného O. N. a M. J., neboli to jeho kamaráti a pred usmrtením poškodeného A. B. sa poriadne ani nepoznali, keďže jeho hodnoty života sú a boli úplne niekde inde ako u týchto dvoch spoluobžalovaných. Tento záver podľa jeho názoru potvrdzuje aj tá skutočnosť, že obžalovaní O. N. a M. J. pokračovali v majetkovej a násilnej trestnej činnosti aj v septembri a v októbri 2002, pričom do tejto nebol vôbec zasvätený a nemal na nej ani žiaden podiel, práve naopak, aj jemu sa títo dvaja začali vyhrážať potom, čo obžalovanému L. S. vynadal, aby „neposielal ľudí do Čiech, pretože tí dvaja ich zakopávajú“.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 4/ napadnutého rozsudku obžalovaný J. L. zopakoval svoje tvrdenie, že samopal vzor 58 plnil funkciu psychickej podpory voči obžalovanému M. J., o ktorom na 100% vedel, že je nájomným a cvičeným vrahom, proti ktorému niet obrany. Tento samopal dobrovoľne vydal, a preto zastával ten názor, že **splnil podmienky tzv. zbraňovej amnestie.** Čo sa týka malokalibrovej pušky s tlmičom podotkol, že išlo o nie útočnú, ale vyslovene športovú zbraň.

Obžalovaný J. L. vytýkal špeciálnemu súdu, že mu uložil neprimerane vysoký trest odňatia slobody a rovnako namietal aj zaradenie do III. (tretej), teda najprísnejšej nápravno-výchovnej skupiny, keďže nie je žiaden recidivista a ani nijak narušený človek. V tomto smere poukázal aj na to, že špeciálny súd dostatočne neprihliadol k tomu, v akom rozsahu prispel k objasneniu skutkov uvedených pod bodmi 2/ a 3/ napadnutého rozsudku.

Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný J. L. **navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.**

Obžalovaný F. B. v odôvodnení podaného odvolania na rozdiel od obhajobnej argumentácii prednesenej v predchádzajúcich štádiách trestného konania, v ktorej popieral aj svoju prítomnosť na mieste činu a pri usmrtení poškodeného Z. N., namietal len postup špeciálneho súdu v tom smere, že tento napriek tomu, že nevedel ustáliť mieru, akou sa obžalovaný F. B. priamo zúčastnil na fyzickom útoku proti poškodenému Z. N., skonštatoval, že nie je spochybnená zainteresovanosť všetkých zúčastnených osôb.

V tejto súvislosti poukázal na to, že žiaden z produkovaných dôkazov nepreukázal záver, že by mal vedomosť o tom, čo obžalovaní O. N. a M. J. zamýšľali vykonať a aký priebeh mal mať skutkový dej. Podľa jeho názoru **v prípade usmrtenia poškodeného Z. N. vo vzťahu k jeho osobe nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky v akejkoľvek forme zavinenia.** Vzhľadom k tomu by jeho konanie mohlo byť právne posúdené len ako neprekazenie alebo neoznámenie trestného činu podľa § 167, resp. § 168 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Obžalovaný F. B. rovnako namietal použitie právnej kvalifikácie v tom smere, že trestného činu vraždy sa mal dopustiť ako člen organizovanej skupiny a v úmysle zakryť iný trestný čin.

Z týchto dôvodov obžalovaný F. B. navrhol, aby **Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špeciálnemu súdu s právnym názorom, aby ho spod obžaloby podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil.**

Obžalovaní D. G., Š. F. a V. A. v odôvodnení podaného odvolania v celom rozsahu zotrvali na svojej obhajobnej argumentácii prednesenej tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred špeciálnym súdom založenej na tvrdení, že

s pozbavením osobnej slobody poškodeného A. B. zo zisťného motívu nemajú nič spoločné a v tejto veci zabezpečené a vykonané dôkazy špeciálny súd vyhodnotil neobjektívne, z ktorých dôvodov sa podaným odvolaním potom domáhali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ich oslobodil.

Podľa § 254 ods.1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) ak nerozhodne odvolací súd podľa § 253 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohli odvolatelia podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku špeciálneho súdu podali procesné strany na to oprávnené, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v lehote ustanovenej v zákone (§ 248 ods.1 Tr. por.), pričom odvolania obžalovaných O. N., M. J., L. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A. **nie sú dôvodné.**

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ich spáchali obžalovaní a že z ich konania nastali tam uvedené následky.

Na takomto základe potom špeciálny súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku špeciálneho súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a tieto si v plnom rozsahu aj osvojuje.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaných O. N., M. J., Ľ. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaných O. N., M. J., Ľ. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A., ktoré títo obžalovaní považovali za rozhodné a podstatné pre ich obhajobnú argumentáciu, Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na podrobne rozvedené odôvodnenie napadnutého rozsudku stručne uvádza nasledovné:

V prvom rade treba uviesť, že **procesná námietka obžalovaného M. J., podľa ktorej o podanej obžalobe v prvom stupni konal a rozhodol nepríslušný súd**, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 19. januára 2005, sp. zn. 4 To 101/2004, nerozhodol o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2004, sp. zn. 1 T 6/04, ktorým tento pod bodom I./ podľa § 188 ods. 1 písm. a/ Tr. por. postúpil trestnú vec proti obvinenému Mgr. P. G. a spol. Špeciálnemu súdu v Pezinku, **nie je dôvodná**.

Uvedená procesná námietka obžalovaného M. J. len kopíruje právny názor uplatnený inými obhajcami v inej trestnej veci, ktorý je však v rozpore s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 (rovnaká to však platí aj pre Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006).

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Krajský súd v Prešove vyššie uvedeným uznesením rozhodol **dvomi výrokmi**, a to pod bodom I./ o postúpení veci a pod bodom II./ o ďalšom trvaní väzby obvinených. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť okrem iných aj prokurátor, a to **proti obidvom výrokom**.

Keďže sťažnosť prokurátora bola dôvodná len vo vzťahu k výroku pod bodom II./, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pod bodom I./ tak, že proti výroku o postúpení veci zamietol sťažnosť iba obvineného Ing. J. M. (ktorý proti tomuto výroku rovnako podal sťažnosť) a pod bodom II./ tak, že tento výrok v určitej časti zrušil a v určitej časti ponechal nedotknutý.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z princípu oddeliteľnosti jednotlivých výrokov uznesenia (§ 149 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, resp. § 194 ods. 2 Tr. por. účinného od 1. januára 2006) **týmto postupom tak rozhodol aj o sťažnosti prokurátora proti výroku o postúpení veci.**

Tento postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v súlade so zákonom.

V opačnom prípade by potom Najvyšší súd Slovenskej republiky musel na podklade **jednej sťažnosti** prokurátora túto jednak zamietnuť ako nedôvodnú a jednak zrušiť napadnuté uznesenie v dôsledku sťažnosti prokurátora, ktorá bola dôvodná. Uvedený procesný postup nie je v súlade so zákonom a ani s dlhoročnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky postupujúc podľa § 9 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 procesnú námietku obžalovaného M. J. vo vzťahu k vecnej príslušnosti Špeciálneho súdu v Pezinku zamietol.

Rovnako odvolacia námietka obžalovaných O. N., M.. J., Ľ. S., F. B. a J. L., že v doterajšom konaní vykonanými dôkazmi nebol preukázaný motív ich konania, nie je opodstatnená.

Opak je pravdou, pretože **motív** konania vyššie uvedených obžalovaných **bol preukázaný celým radom priamych a nepriamych dôkazov**, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti svedčia pre **záver, že v posudzovanom prípade išlo o dopredu objednané a naplánované vraždy.**

Vo vzťahu k motívu spáchania skutkov pod bodmi 1/ a 3/ napadnutého rozsudku je potrebné poukázať najmä na tieto skutočnosti:

Zo svedeckej výpovede Ing. B. T., kontrolórky na Daňovom úrade v Poprade, vyplýva, že **koncom januára 2002 začali kontrolu vo firme N. s.r.o. ,P.,** nakoľko v poslednom štvrtroku 2000 a v roku 2001 sa enormne zvýšili obraty tejto obchodnej spoločnosti, v dôsledku čoho sa zmenilo zdaňovacie obdobie **na DPH** zo štvrtročného na mesačné. Vlastným šetrením zistila, že majiteľom tejto firmy sa v tomto posudzovanom období stal poškodený Z. N., ktorý sa však odmietol dostaviť na daňový úrad. Vzhľadom k tomu bol predvedený na daňový úrad políciou, pričom v rámci podaného vysvetlenia uviedol, že od prevzatia firmy od T. K. nevykonával žiadnu obchodnú činnosť, nepodával a nepodpisoval žiadne daňové priznania. Poškodený Z. N. prisľúbil predložiť účtovnú evidenciu, avšak viac sa už nedostavil. Z tohto dôvodu bol predvolaný T. K., ktorý potvrdil, že **firma N. s.r.o. potom, čo bola prevedená na poškodeného Z. N., vykonávala obchodné transakcie pravdepodobne len účtovne.**

Svedok T. K. vypovedal, že v októbri 2000 podpísal s poškodeným Z. N. zmluvu o uzatvorení budúcej zmluvy, pričom k prevodu firmy N. s.r.o.,P. došlo až v máji 2001. **Prevod tejto spoločnosti pomáhal zabezpečovať obžalovaný Ľ. S., ktorý vystupoval ako poradca poškodeného Z. N..** Rovnako tento svedok potvrdil, že po prevode obchodných podielov došlo k prudkému nárastu obrátov tejto firmy, ktoré dosahovali až sedemmiestne čísla.

Svedkyňa K. N. uviedla, že koncom roku 2001 sa poškodený Z. N. na jednej strane začal divne správať, mal strach a nechával sa zatajovať, pričom na strane druhej jej začal dávať viac peňazí a dcére kupoval rôzne veci. V tomto období ho párkrát navštívil jeden mladý pán, ktorý jazdil na čiernom aute značky Tatra 613. Rovnako poškodený Z. N. v tomto období často chodieval na Ú. ulicu v P., pričom z iných dôkazov vyplýva, že **na aute tejto značky a na tejto ulici býval práve obžalovaný Ľ. S..**

Rovnako tak zo svedeckej výpovede Ing. Z. Š., kontrolórky na Daňovom úrade v Poprade, vyplýva, že od marca 2002 začali vykonávať

kontrolu plnenia DPH u firmy S. s.r.o., P., pričom vlastným šetrením postupne zistila, že táto obchodná spoločnosť **bola prevedená z obžalovaného Ľ. S.** cez osobu Š. R. až **na poškodeného Š. H.,** ktorý sa však za účelom podania vysvetlenia na daňový úrad nikdy nedostavil a s týmto komunikoval výhradne len písomnou formou. Naposledy sa tak stalo v prípade **písomných vyhlásení overených notárom doručených daňovému úradu 15. októbra 2002,** v ktorých potvrdzoval údaje, na základe ktorých bola vyplatená DPH.

Svedok P. K. (zv. M.) vypovedal, že **ho obžalovaný Ľ. S. začiatkom októbra 2002 požiadal, aby išiel s ním do R., odkiaľ už potom sám mal odvieť jedného muža do P. a následne späť do P..** V R. sa s týmto mužom stretli pred notárskym úradom. Obžalovaný Ľ. S. držiak v ruke kufrík odišiel s ním na úrad, kde sa zdržali asi 15 minút. Po návrate z notárskeho úradu tohto muža následne zaviezol do P. na okresný súd za účelom vyzdvihnutia výpisu z obchodného registra. Cestou zistil, že ide o Š. H., ktorého potom na príkaz obžalovaného Ľ. S. odviezol späť do P. a vysadil na parkovisku pred budovou, v ktorej pôsobil obžalovaný Ľ. S.. Za túto službu mu potom obžalovaný Ľ. S. zaplatil 5 000 Sk.

Svedok JUDr. V. B. potvrdil, že **4. októbra 2002 bol overený podpis Š. H.** pod číslom 3333/02 na vysvetlení pre Daňový úrad v Poprade, pod č.3334/02 na uznaní záväzku a pod číslom 3335/02 na prehlásení o zabezpečení dodávok internetových služieb.

Zo svedeckej výpovede Š. R. vyplýva, že v lete 2001 bol oslovený obžalovaným Ľ. S. s ponukou, že na neho prevedie firmu S. s.r.o, pričom celý prevod tejto spoločnosti zabezpečil obžalovaný **Ľ. S., ktorý de facto túto firmu aj naďalej viedol.** Po jeho hospitalizácii v nemocnici požiadal obžalovaného Ľ. S., aby previedol túto firmu na inú osobu. Tou ďalšou osobou bol práve poškodený Š. H..

Napokon tieto okolnosti vo svojich výpovediach opakovane potvrdil aj obžalovaný J. L., ktorý okrem iného uviedol, že **poškodeného Š. H. na požiadania obžalovaného Ľ. S. viackrát hľadal v rómskej osade v L. a dával mu podpisovať rôzne doklady a čisté papiere formátu A4,** ktoré potom obžalovaný Ľ. S. preberal tak, aby nezanechal žiadne odtlačky. Tento obžalovaný tiež potvrdil, že

obžalovaný M. J. sa mal v jeho prítomnosti na pumpe Avanti v Poprade vyhrážať obžalovanému L. S., že keď nezaplatí, tak „**vykope mŕtvolu Š. H. a donesie mu ju pred prah**“.

Okolnosti vyplývajúce z vyššie uvedených dôkazov vo svojom súhrne v plnom rozsahu vyvracajú obhajobnú argumentáciu obžalovaného L. S. a potvrdzujú záver, **že objednávateľom vražd poškodených Z. N. a Š. H. bol práve obžalovaný L. S., pretože iba takýto následok mu mohol reálne zaručiť, aby sa tak natrvalo vyhol trestnému stíhaniu, ktoré mu na základe kontroly daňového úradu na plnenie DPH vo firmách N. s.r.o., P. a S. s.r.o., P. objektívne hrozilo.**

Vo vzťahu k motívu spáchania skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku je potrebné poukázať najmä na tieto skutočnosti:

V tejto súvislosti nebola spornou skutočnosť, že **poškodený A. B. predisponoval sumu 6,5 milióna z účtu firmy S. s.r.o., T. na svoje súkromné účty**, pričom v jednom prípade išlo o účet vedený v Č.. Obžalovaným O. N., M. J. a J. L. sa síce podarilo 16. júla 2002 opätovne získať z tohto účtu sumu 75 948,80 EUR a následne vybrať sumu 650 000 Sk, avšak **po reklamácií poškodeného A. B. došlo k zablokovaniu sumy 60 990,59 EUR vedenej na účte obžalovaného M. J..**

Tieto skutočnosti vyplývajú z výpovedí obžalovaných O. N., M.. J. a J. L. ako aj z výpovedí utajeného svedka č. 3 a svedka O. Š. a napokon aj zo zabezpečených listinných dôkazov.

Na prvý pohľad logicky potom vyznieva argument obžalovaných O. N., M.. J. a J. L., že neplánovali fyzickú likvidáciu poškodeného A. B., pretože jeho usmrtením by stratili možnosť nielen odblokovať účet obžalovaného M. J., ale ani opätovne získať zostatok peňazí, ktorý poškodený A. B. predisponoval na im neznámy účet.

Utajený svedok č. 3 potvrdil, že **poškodený A. B. previedol z účtu firmy S. s.r.o. na svoj osobný účet sumu 75 948,80 EUR ako ekvivalent DPH, ktorá mala byť zaplatená a ktorú sumu mu obžalovaní O. N. a M. J. odmietli dať.**

Z výpovedí obžalovaných O. N., M.. J. a J. L. a zo zabezpečených listinných dôkazov vyplýva, že **poškodený A. B. krátko pred svojim usmrtením podpísal listy, na podklade ktorých mal byť odblokovaný účet obžalovaného M. J..**

Okolnosti vyplývajúce z vyššie uvedených dôkazov vo svojom súhrne v plnom rozsahu vyvracajú obhajobnú argumentáciu obžalovaných O. N., M.. J. a J. L. a potvrdzujú záver, že títo svojim konaním od počiatku sledovali len jeden a ten istý motív, a to **usmrtiť poškodeného A. B.** potom, čo podpíše vyššie uvedené písomné prehlásenia, **pretože iba takýto následok im mohol reálne zaručiť, aby**

- **zakryli konanie, ktorým sa zmocnili sumy 75 948,80 EUR z účtu poškodeného A. B.;**
- **odblokovali účet obžalovaného M.. J.**

Úmysel zakryť vyššie uvedené konanie a odblokovať účet obžalovaného M. J. vyplýva aj z jeho výpovede, ktorú spravil hneď po svojom zadržaní 12. decembra 2002 a v ktorej sa vlastne nepriamo usvedčil z motívu, ktorý svojim konaním všetci sledovali.

Okolnosť, že obžalovaní nemali úmysel vyplatiť DPH, im umožňovala počítať so stratami, ktoré im v súvislosti s konaním poškodeného A. B., vrátane zaplatenia odmeny za jeho zadržanie, vznikli. Vzhľadom k tomu potom ani nepotrebovali zmocniť sa zostatku peňazí, ktorý poškodený A. B. predisponoval na im neznámy účet.

V neposlednom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že **v prípade usmrtenia poškodeného A. B. išlo nepochybne aj o akt pomsty.**

Pre takýto záver svedčí jednak skutočnosť, že poškodený A. B. mal vypichnuté oči, ktorý následok objektívne nastal konaním inej osoby a jednak niektoré vyjadrenia obžalovaných, konkrétne O. N. („aspoň som mu mohol šľachu prerezať“) a M. J. („vybral som mu účet, našiel som ho a skončil, to je mafia“).

Takto ustálené motívy konania spolu s poukazom **na objektívne preukázané okolnosti, ktoré bezprostredne predchádzali usmrteniu jednotlivých poškodených** zas vyvracajú obhajobu obžalovaných O. N., M. J., F. B. a J. L., že nešlo o dopredu plánované činy, ale že k usmrteniu poškodených došlo náhodne, resp. v dôsledku skratového konania jedného z nich.

Išlo o tieto objektívne preukázané okolnosti:

1.) v prípade usmrtenia poškodeného Z. N.:

- vopred vykopaná jama, lopata, krompáč a vápno na mieste činu;
- počet páchatel'ov - útočníkov vzhľadom na telesné dispozície poškodeného;
- vopred rozdelené úlohy, spôsob útoku na poškodeného a charakter použitých zbraní;
- vopred dohodnutá odmena a jej následné vyplatenie;

2.) v prípade usmrtenia poškodeného A. B.:

- vopred vykonaná rekognoskácia miesta činu;
- vopred zabezpečené pohrebné vozidlo a vak na prevoz mŕtvol;
- gumené rukavice a podpísanie písomných prehlásení;
- strelná zbraň s tlmičom;

3.) v prípade usmrtenia poškodeného Š. H.:

- auto s zatmenými zadnými oknami a úprava sedadla spolujazdca;

- vopred zabezpečené pohrebné vozidlo a vak na prevoz mŕtvol;
- spôsob útoku a rana istoty;
- vopred dohodnutá odmena a jej následné vyplatenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto stotožnil so závermi špeciálneho súdu, pokiaľ ide o zistenie, že strelné poranenia spôsobil poškodenému Z. N. obžalovaný O. N. a poškodenému A. B. naopak obžalovaný M. J., pričom poškodeného Š. H. zahrdúsil zas obžalovaný M. J..

Rovnako sa stotožnil s tým, ako špeciálny súd ustálil význam a povahu účasti obžalovaných M. J. a F. B. na usmrtení poškodeného Z. N., obžalovaných O. N. a J. L. na usmrtení poškodeného A. B. a obžalovaného O. N. na usmrtení poškodeného Š. H..

Taktiež odvoláciu námietku obžalovaného M. J., že špeciálny súd k takýmto záverom dospel iba na základe výpovedí obžalovaných O. N. a J. L. ako aj svedka J. K., ktoré sú vzhľadom na počet ním uvedených rozporov, nedôveryhodné, považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za neopodstatnenú.

V tejto súvislosti treba obžalovanému M. J. dať do pozornosti spôsob a vývoj jeho obhajobnej argumentácie v priebehu prípravného konania a konania pred špeciálnym súdom. Obžalovaný M. J. v priebehu doterajšieho konania spáchanie týchto skutkov popieral a svoju obhajobnú argumentáciu neustále menil, alebo prispôboval dôkaznej situácii, zvlášť čo sa týka usmrtenia poškodeného A. B., v prípade ktorého niektoré jeho predchádzajúce obhajobné tvrdenia vyznievali priam detinsky (napr. „utekal som za poškodeným, podkopol som mu nohy a ako sme spadli, tak padol výstrel, vzápätí druhý a tretí“ atď.).

V tomto smere je potrebné ďalej zdôrazniť, že tvrdenia obžalovaných O. N. a J. L. ako aj svedka J. K. boli objektivizované aj závermi znalcov z odboru

zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo, a to najmä pokiaľ ide o otázku mechanizmu vzniku smrti poškodených A. B. a Š. H..

Napokon neobstojí ani tá odvolacia námietka obžalovaného M. J., ktorou namietal procesný postup špeciálneho súdu. Podľa jeho názoru špeciálny súd vylúčením tzv. ekonomickej časti D. na samostatné konanie výrazným spôsobom narušil jeho právo na objasnenie motívu konania v súvislosti s tzv. násilnou časťou D..

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že **tento procesný postup špeciálneho súdu bol nielen zákonný, ale aj nevyhnutný**, keďže v ostatnom čase sa v trestných veciach zo strany obžalovaných a ich obhajcov udomácnil špecifický spôsob obhajoby založený na vytváraní rôznych prekážok v konaní (námietky zaujatosti, pracovná neschopnosť krátko pred termínom konania hlavného pojednávania atď.), ktorých účelom je čo najdlhšie oddaľovať rozhodnutie súdu o podanej obžalobe. Že tomu tak bolo aj v posudzovanej trestnej veci niet žiadnych pochybností. Navyše vylúčením tzv. ekonomickej časti D. na samostatné konanie nedošlo k ohrozeniu naplnenia zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci, aj pokiaľ ide o otázku motívu konania obžalovaných, čo napokon dokumentuje aj vyššie uvedená časť odôvodnenia tohto uznesenia a napokon aj odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako za nedôvodné považoval odvolacie námietky obžalovaných D. G., Š. F. a V. A..

Vykonaným dokazovaním spoľahlivo a mimo akúkoľvek pochybnosť bolo preukázané, že **obžalovaný D. G. bol tou osobou, ktorá poškodeného A. B. vylákala na stretnutie, obžalovaný V. A. bol tou osobou, ktorá zrealizovala požiadavku na únos poškodeného A. B. a obžalovaný Š. F. bol tou osobou, ktorá sa bezprostredne podieľala na pozbavení osobnej slobody poškodeného A. B., pričom ostatní dvaja uvedení sa podieľali aj na výmene poškodeného A. B. za odmenu 1 000 000 Sk.**

Správne zistené **konanie obžalovaných O. N., M.. J., Ľ. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A. špeciálny súd právne posúdil v súlade so zákonom vo vzťahu ku všetkým bodom napadnutého rozsudku.**

Odôvodnenie tejto právnej kvalifikácie je v napadnutom rozsudku dostatočné a vecne správne, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere len odkazuje na dôvody rozsudku špeciálneho súdu, ktoré si osvojuje.

Správne postupoval špeciálny súd, keď konanie obžalovaných O. N., M.. J., Ľ. S., F. B., J. L. v bodoch 1/, 2/, 3/ a obžalovaného J. L. v bode 4/ s poukazom na § 16 ods. 1 Tr. zák. právne posúdil podľa Trestného zákona účinného do 1. septembra 2003, resp. do 1. augusta 2004, ktoré zákony z hľadiska trestnosti činu sú pre nich najpriaznivejšie. Rovnaký záver tak platí aj pre právne posúdenia konania obžalovaných D. G., Š. F. a V. A. v bode 2/ podľa Trestného zákona účinného do 1. januára 2006.

Neopodstatnenou je odvolacia námietka obžalovaných F. B. a J. L., ktorou vytýkali špeciálnemu súdu, že v ich prípade nebolo vôbec preukázané spáchanie trestného činu vraždy v úmysle zakryť iný trestný čin.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti tú časť odôvodnenia tohto uznesenia, ktorá sa týka motivácie konania obžalovaných. Právne posúdenie konania obžalovaných F. B. a J. L. ako **trestného činu vraždy spáchaného aj v úmysle zakryť iný trestný čin** práve vyplynulo zo zisteného skutkového záveru vzťahujúceho sa k otázke motivácie konania obžalovaných.

Rovnako odvolacia námietka obžalovaných F. B. a J. L., ktorej podstata spočívala v tom, že oni dvaja neboli členmi žiadnej **organizovanej skupiny**, nie je dôvodná.

Právne posúdenie špeciálneho súdu, že obžalovaní F. B. a J. L. spáchali trestný čin vraždy ako členovia organizovanej skupiny je správne, pretože vykonaným dokazovaním bola bezpochyby preukázaná určitá del'ba úloh medzi týmito obžalovanými a obžalovanými O. N.

a M. J., ktorých činnosť sa v dôsledku toho vyznačovala plánovitosťou a koordinovanosťou, čo v ich prípade potom aj zvyšovalo pravdepodobnosť úspešného spáchania týchto skutkov, ktorých cieľom bolo úmyselne usmrtiť poškodených Z. N., resp. A. B..

Na margo odvolacej námietky obžalovaných F. B. a J. L. treba iba dodať, že v takomto prípade sa nevyžaduje výslovné prijatie za člena skupiny alebo výslovné vyhlásenie o pristúpení ku skupine. **Stačí, ak sa páchatel' do skupiny fakticky včlenil a aktívne sa na jej činnosti podieľal,** čo bol prinajmenšom aj ich prípad.

Organizovaná skupina je kvalifikovaným prípadom spolupáchatel'stva, a preto ako spoločensky nebezpečnejšia forma trestnej súčinnosti nahrádza takéto právne posúdenie, pretože rovnako v takomto prípade nie je nevyhnutné, aby každý z členov organizovanej skupiny naplnil všetky znaky trestného činu.

Postačí, keď každý z členov organizovanej skupiny po vzájomnej dohode, ktorá nemusí byť výslovná, naplní len niektoré z nich, pokiaľ sú si členovia organizovanej skupiny vedomí toho, že spáchanie trestného činu je dielom ich vzájomnej súčinnosti.

K odvolacej námietke obžalovaného J. L., že vo vzťahu k samopalu vzor 58, v. č. X. splnil podmienky tzv. zbraňovej amnestie je treba dodať, že nie je tomu tak, pretože podľa § 72a zákona č. 190/2003 Z. z. sa zánik trestnosti nedovoleného ozbrojovania vzťahoval iba na zbrane dobrovoľne odovzdané do úschovy polície v lehote dvanástich mesiacov od 1. januára 2004, pričom obžalovaný J. L. predmetnú zbraň dobrovoľne vydal už 16. júla 2003.

Právne posúdenie konania obžalovaných F. B. a J. L. po stránke objektívnej takto pokrýva aj subjektívnu stránku konania týchto obžalovaných, a to najmenej vo forme nepriameho úmyslu podľa § 4 písm. b/ Tr. zák.

U ostatných obžalovaných ich konanie z hľadiska subjektívnej stránky špeciálny súd správne právne posúdil ako úmysel priamy podľa § 4 písm. a/ Tr. zák., ktorý dôvodil z pohnútky konania obžalovaných a zo spôsobu spáchania jednotlivých trestných činov.

Rovnako špeciálny súd nepochybil, keď pri určení druhu a výmery trestu vychádzajúc z kritérií uvedených v § 31 ods.1 a 29 ods.1, ods. 3 Tr. zák. a berúc do úvahy účel trestu vymedzený v § 23 ods.1 Tr. zák. a závery znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie klinická a forenzná psychológia v otázke faktorov určujúcich resocializačnú prognózu, uložil obžalovaným O. N. a M. J. úhrnné tresty odňatia slobody na doživotie, keďže **stupeň spoločenskej nebezpečnosti ich konania je mimoriadne vysoký, uloženie takéhoto trestu si vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a nie je nádej, že by obžalovaných O. N. a M. J. bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky reagujúc na odvolacie námietky uplatnené v odvolaní obžalovaných O. N. a M. J., ktoré sa týkali druhu a výmery uloženého trestu odňatia slobody, považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť nasledovné:

Výnimočným trestom v zmysle § 29 ods.1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie.

Výnimočný trest pritom možno uložiť len za trestný čin, pri ktorom to trestný zákon v osobitnej časti dovoľuje a pri splnení ďalších v zákone stanovených podmienok majúcich základ tak v povahe súdeného trestného činu ako aj v osobe páchatel'a.

Podľa § 29 ods. 3 Tr. zák. **trest odňatia slobody na doživotie** môže súd uložiť iba páchatel'ovi, ktorý spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. za podmienok, že

- a.) **stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký** vzhľadom na obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku, alebo na obzvlášť ťažký alebo ťažko napravitelný následok,
- b.) uloženie takého trestu **vyžaduje účinná ochrana spoločnosti** a
- c.) **nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zhodnotení všetkých určujúcich okolností vo vzťahu k druhu a výmere trestu dospel k záveru, že **u obžalovaných O. N. a M.. J. boli splnené podmienky na uloženie úhrnných trestov odňatia slobody na doživotie.**

Podmienku uvedenú pod **písm. a/ § 29 ods. 3 Tr. zák.** spočívajúcu v mimoriadne vysokom stupni nebezpečnosti spáchaného trestného činu pre spoločnosť považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za splnenú so zreteľom na **obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob vykonania činu a obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku.**

V prípade **obzvlášť zavrhnutiahodného spôsobu vykonania činu** je potrebné poukázať na zákernosť a lešť zo strany obžalovaných O. N. a M.. J., pretože obeť sa proti útoku nemohli účinne brániť, ďalej na mimoriadnu brutálnosť v povahe samotného útoku ako aj okolnosť využívania bezbrannosti poškodených. V tejto súvislosti nie bez významu sú aj okolnosti, že poškodeným uštedrili aj rany istoty a spôsob, akým naložili s mŕtvymi telami poškodených.

Spôsob úmyselného usmrcovania poškodených poukazuje na to, že vražedné útoky s extrémne vysokou mierou brutality a surovosti sa v posudzovanej veci podstatne vymykali z toho, čo pri trestnom čine vraždy možno považovať za obvyklé.

V prípade **obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky** je potrebné zdôrazniť, že vo všetkých troch prípadoch išlo v podstate o **popravy poškodených (v dvoch prípadoch na objednávku)**, čo vo vzťahu k obžalovaným O. N. a M. J. svedčí o ich absolútnej neúcte k ľudskému životu, o ich bezohľadnej sebeckosti, bezcitnosti a morálnej zvrhlosti.

Pochybil špeciálny súd, keď v rámci hodnotenia stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaných O. N. a M. J. v prípade obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky prihliadol aj k okolnosti, že tieto skutky spáchali so zisťným motívom, keďže túto ako okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby zohľadnil už pri právnom posúdení konania týchto obžalovaných v tom smere, že ich konanie po stránke objektívnej právne kvalifikoval aj ako trestný čin vraždy spáchaný v úmysle získať majetkový prospech.

Kritéria mimoriadne vysokého stupňa nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť uvedené v § 29 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 musia spočívať v okolnostiach, ktoré nie sú zákonným znakom trestného činu, alebo ktoré sa u trestných činov daného druhu v takej intenzite nevyskytujú.

Rovnako pochybil špeciálny súd, keď v rámci hodnotenia stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného M. J. prihliadol k okolnosti, že tento obžalovaný po usmrtení poškodeného A. B. zohavil jeho telo tak, že mu vypichol oči.

Vzhľadom k tomu, že špeciálny súd túto okolnosť vypustil zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, pretože nemal za preukázané, že by poškodenému A. B. vypichol oči práve obžalovaný M. J., nemohol potom logicky k takejto okolnosti ani prihliadnuť pri hodnotení stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania tohto obžalovaného.

Vyššie uvedené pochybenia špeciálneho súdu však nemali zásadný vplyv z hľadiska posúdenia otázky stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného O. N. a M. J..

Podmienku uvedenú pod **písm. b/ § 29 ods. 3 Tr. zák.** Najvyšší súd Slovenskej republiky opiera o skutočnosť, že trestné činy vražd na objednávku za úplatu zaznamenávajú v ostatnom období v našej spoločnosti výrazne stúpajúci vývojový trend, pričom na páchaní týchto trestných činov sa výraznou mierou podieľajú najmä mladí páchatelia.

Vzhľadom na tento stav je preto potrebné spoločnosti a jeho členom poskytovať účinnejšiu ochranu, pretože iné prostriedky a najmä iné najcitelnejšie tresty nie sú spôsobilé účinne ochrániť spoločnosť pred touto najnebezpečnejšou kriminalitou, ktorá veľmi negatívne a nenahraditeľným spôsobom poškodzuje základné ľudské hodnoty.

Pri posúdení otázky, či nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov (podmienka uvedená v § 29 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006), resp. na dobu do dvadsaťpäť rokov (podmienka uvedená v § 47 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006), ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu, keďže ide o právnu otázku, je potrebné vychádzať hlavne zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie klinická a forenzná psychológia, ktorého úlohou je na podklade určenia osobnostných, symptomatických (kriminogénnych) a spoločenských (sociálnych) faktorov poskytnúť súdu závery pre vyhodnotenie resocializačnej prognózy páchatel'a.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je potom potrebné, aby sa príslušný znalec v rámci znaleckého dokazovania **z hľadiska osobnostných faktorov** vyrovnal aj s tou skutočnosťou, či vzhľadom na zistenú osobnostnú štruktúru páchatel'a ide o stav relatívne trvalý, vývojovo ukončený a terapeuticky ovplyvniteľný. **Z okruhu symptomatických (kriminogénnych) faktorov** je potrebné, aby sa znalec vyjadril

k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, k okolnosti jej prípadnej gradácie, k možnosti jej recidívy a k spôsobu emočného spracovania spáchanej trestnej činnosti zo strany páchatel'a. Napokon **z hľadiska spoločenských (sociálnych) faktorov** bude potrebné, aby znalec zaujal stanovisko k existencii či neexistencii stabilného citovo sýteného rodinného a partnerského zázemia, k profesionálnej kvalifikácii páchatel'a a k jeho schopnosti prispôsobovať sa spoločenským normám.

Formuláciou tejto podmienky („nie je nádej“) dáva zákon najavo, že nestačí nedostatok istoty, že sa páchatel' napraví trestom kratšieho trvania, ale naopak, vyžaduje sa rozumná istota (prognóza), vychádzajúca zo súčasných znalostí o možnosti napraviť páchatel'a trestom odňatia slobody časovo obmedzeným nad pätnásť do dvadsiatich piatich rokov, resp. na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Záver o tom, že nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, resp. na dobu do dvadsaťpäť rokov, znamená subsidiaritu trestu odňatia slobody na doživotie vo vzťahu k vyššie uvedenému miernejšiemu typu výnimočného trestu, resp. trestu odňatia slobody.

To znamená teda, že z hľadiska osoby páchatel'a je nutné najskôr skúmať, či k dosiahnutiu účelu trestu nepostačuje miernejšia alternatíva a až po negatívnom závere, že uvedený miernejší výnimočný trest odňatia slobody, resp. trest odňatia slobody (prípadne ani v kombinácii s príslušným ochranným opatrením) v konkrétnom prípade nepostačuje k dosiahnutiu účelu trestného zákona, je možné za splnenia ostatných podmienok prikrčiť k uloženiu trestu odňatia slobody na doživotie.

Na rozdiel od podmienky uvedenej v § 29 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., resp. v § 47 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, ktorá zdôrazňuje **generálnu prevenciu**, v § 29 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, resp. v § 47 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, ide o **prevenciu individuálnu**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke resocializačnej prognózy obžalovaných O. N. a M. J. zistil nasledovné:

V okruhu **osobnostných faktorov** je nakopených najviac ukazovateľov nepriaznivej resocializačnej prognózy obžalovaných O. N. a M. J.. Ide v podstate o ich osobnostnú charakteristiku, v ktorej **dominuje ich porucha osobnosti disociálneho charakteru v dôsledku ich abnormne štrukturovanej osobnosti, ktorá je vlastne poruchou trvalou, nedá sa liečiť a celoživotne u nich pretrváva, teda možnosť jej zvrátenia je minimálna, resp. žiadna.** Pri takejto poruche neprichádza do úvahy liečba v pravom slova zmysle, pretože slová odborníkov v tejto súvislosti svedčia pre potrebu dlhodobej izolácie a pre prípadné prevýchovné opatrenia v rámci výkonu trestu odňatia slobody.

Pre tento záver svedčí aj konštatovanie znalca vo vzťahu k obžalovanému M. J., že tento má osobnostné vlohy pre pobyt v intramurálnych podmienkach (tzn. medzi múrmi).

Súčasťou tejto poruchy osobnosti je aj sklon obžalovaných O. N. a M. J. k impulzívnemu správaniu, pričom u obidvoch obžalovaných boli zistené aj obmedzený repertoár sociálne adaptívnych vzorcov správania a menej rozvinuté postoje sociálnej spolupráce.

U obžalovaného M. J. sú navyše akcentované schizoidné črty s emočným chladom.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obžalovaných O. N. a M. J. treba dodať, že uvedené závery týkajúce sa jeho osobnostnej charakteristiky jednoznačne vyplývajú z výsledkov psychodiagnostických testov. Navyše tieto závery boli potom v rámci dokazovania tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní verifikované celým radom ďalších vykonaných dôkazov, ktoré s nimi v plnom rozsahu korešpondujú.

V okruhu **symptomatických (kriminogénnych) faktorov** treba prihliadnuť **ku gradácii závažnosti protispoločenského konania obžalovaných O. N. a M. J.,**

ktoré napokon vyústilo k spáchaniu troch typovo najzávažnejších trestných činov v priebehu niekoľkých mesiacov.

V súvislosti s otázkou **možnej recidívy** je u obžalovaného O. N. potrebné zohľadniť aj tú skutočnosť, že tejto posudzovanej trestnej činnosti sa dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia.

Záver špeciálneho súdu, že sa na obžalovaného O. N. hľadí, akoby nebol odsúdený, je nesprávny.

Obžalovaný O. N. bol rozsudkom Okresného súdu v Poprade z 30. októbra 2001, sp. zn. 6T 133/2001, uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 30 (tridsať) mesiacov. Skúšobná doba začala obžalovanému O. N. plynúť 30. októbra 2001 a uplynula 30. apríla 2004.

Ak sa vedie proti podmiennečne odsúdenému trestné stíhanie pre skutok, ktorý spáchal v skúšobnej dobe, a toto trestné stíhanie nie je v čase rozhodovania o osvedčení právoplatne skončené, súd, ktorý rozhoduje o osvedčení, musí vyčkať na skončenie tohto trestného stíhania, pokiaľ nie sú dané iné dôvody na rozhodnutie, že podmiennečne odsúdený trest odňatia slobody vykoná.

V takom prípade fikcia v zmysle § 60 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 nemôže nastať.

Rovnako u obžalovaného M.. J. je potrebné zdôrazniť, že tento v minulosti pôsobil v cudzineckej légii. Z vykonaných dôkazov pritom vyplýva, že počas pobytu **v cudzineckej légii** nabral skúsenosti a praktické návyky, ktoré potom využil aj pri páchaní tejto násilnej trestnej činnosti, o čom svedčí aj spôsob usmrtenia poškodeného Š. B..

Napokon medzi tento faktor treba zahrnúť **aj spôsob, akým obžalovaní O. N. a M. J. emočne spracovali usmrtenie poškodených Z. N., A. B. a Š. H..**

Obžalovaní O. N. a M. J. mali počas celého doterajšieho konania sklon zbavovať sa zodpovednosti za vzniknutú situáciu, z ktorej naopak obviňovali seba navzájom, resp. ďalšieho spoluobžalovaného.

Obžalovaný O. N. v rámci demonštratívneho správania mal navyše skôr tendenciu vzbudzovať v okolí pocity ľútosť voči vlastnej osobe, keďže do tejto situácie sa podľa neho nedostal dobrovoľne, ale v dôsledku nátlaku zo strany obžalovaného M. J., ktorý mal mať v tomto vzájomnom vzťahu dominantné postavenie.

Emočný chlad a absenciu vyšších citov u obžalovaného M. J. badať aj zo spôsobu emočného spracovania usmrtenia vyššie uvedených poškodených, keď vo svojich odvolaniach tieto skutky popisuje ako **tri nešťastné náhody**.

V okruhu **spoločenských (sociálnych) faktorov**, ktoré determinujú eventuálnu recidívu spoločenského zlyhania prichádza do úvahy predovšetkým spoločenské deklasovanie obžalovaných O. N. a M. J. výkonom trestu odňatia slobody ako aj malá pravdepodobnosť obnovy stabilného citovo sýteného rodinného a partnerského zázemia. Samozrejme, že negatívne sa v tejto súvislosti javí u oboch obžalovaných aj absencia akejkolvek (rozumej legálnej) profesionálnej kvalifikácie.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotiac okruh faktorov determinujúcich prognózu resocializácie **obžalovaných O. N. a M. J. nadobudol rozumnú istotu**, že v ich prípade **nie je nádej nápravy** trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Tento záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pramení predovšetkým zo zistenia, **že porucha osobnosti obžalovaných O. N. a M. J. je trvalá a terapeuticky prakticky neovplyvniteľná, pričom riziko recidívy v ich prípade je mimoriadne vysoké.**

Pochybil však špeciálny súd, keď obžalovanému L. S. uložil úhrnný trest odňatia slobody len vo výmere 15 (pätnásť) rokov, pretože **záver špeciálneho súdu, že možnosť nápravy obžalovaného L. S. nie je obzvlášť sťažená, je nesprávny**, keďže špeciálny súd pri vyhodnotení resocializačnej prognózy tohto obžalovaného nepostupoval spôsobom vyššie uvedeným.

Podľa § 29 ods.2 veta pred bodkočiarkou Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak **stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená**.

O tom, že stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného L. S. je veľmi vysoký niet žiadnych pochybností. Obžalovaný L. S. bol bezpochyby v úvodnej fáze tzv. spiritus rector (tzn. riadiaci duch), teda osobou, ktorá si objednala usmrtenie poškodených Z. N. a Š. H. a ktorá ľstivým a zákerným spôsobom vytvorila podmienky pre stretnutie s vykonávateľmi týchto vrážd. Tieto konkrétne skutočnosti rovnako u obžalovaného L. S. svedčia o jeho absolútnej neúcte k ľudskému životu, o jeho bezohľadnej sebeckosti, bezcitnosti a morálnej zvrhlosti. Konštatovanie špeciálneho súdu, že k týmto následkom by nedošlo, ak by neboli vykonávatelia schopní tieto požiadavky splniť, je absolútne scestné a právne irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke resocializačnej prognózy obžalovaného L. S. zistil nasledovné:

V prípade **osobnostných faktorov** je pravdou, že obžalovaný L. S. síce vykazuje nadpriemernú úroveň intelektových schopností, túto však využíval k páchaniu ekonomickej trestnej činnosti prostredníctvom nastrčených osôb a v okamihu hrozby jej odhalenia ju neváhal opätovne uplatniť pri zakrytí tejto trestnej činnosti a pri zamaskovaní stôp jej páchania. Pre tento záver svedčí aj konštatovanie znalca, že obžalovaný L. S. na svojich nárokoch neústupčivo trvá. Nie bez významu sú v tejto súvislosti aj ďalšie zistenia znalca, z ktorých vyplýva, že obžalovaný L. S. prežíva pocity nenaplnenia a vnútorný nepokoj.

V okruhu **symptomatických (kriminogénnych) faktorov** treba prihliadnúť ku gradácii závažnosti protispoločenského konania obžalovaného Ľ. S., ktoré sa postupne z majetkovej trestnej činnosti pretransformovalo do obzvlášť závažnej násilnej trestnej činnosti.

Rovnako medzi tento faktor treba zahrnúť aj spôsob, akým obžalovaný Ľ. S. emočne spracoval usmrtenie poškodených Z. N. a Š. H..

Aj obžalovaný Ľ. S. mal počas celého doterajšieho konania sklon zbavovať sa zodpovednosti za vzniknutú situáciu, z ktorej naopak obviňoval spoluobžalovaných, hlavne O. N. a M. J.. Navyše mal skôr tendenciu vzbudzovať predstavu, že rovnako aj on bol v tejto veci len zneužitý inými osobami, ktoré však nikdy bližšie nešpecifikoval.

V okruhu **spoločenských (sociálnych) faktorov**, ktoré determinujú eventuálnu recidívu spoločenského zlyhania prichádza do úvahy predovšetkým spoločenské deklasovanie obžalovaného Ľ. S. výkonom trestu odňatia slobody ako aj znížená schopnosť obnovy stabilného citovo sýteného rodinného a partnerského zázemia. Takémuto záveru nasvedčuje aj zistenie znalca, z ktorého vyplýva, že obžalovaný Ľ. S. trpí prázdnotou spoločenských vzťahov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotiac okruh faktorov determinujúcich **prognózu resocializácie obžalovaného Ľ. S., riešenie ktorej otázky patrí do výlučnej právomoci súdu, keďže ide o otázku právu, dospel k záveru, že možnosť nápravy obžalovaného Ľ. S. je obzvlášť sťažená.**

Keďže podľa § 29 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 boli splnené podmienky na uloženie výnimočného trestu odňatia, mal špeciálny súd obžalovanému Ľ. S. uložiť trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, a to s prihliadnutím na kritéria uvedené v ustanovení § 31 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. minimálne v polovici tejto trestnej sadzby.

Trest odňatia slobody uložený v takejto výmere by splnil svoj účel v zmysle § 23 ods. 1 Tr. zák. nielen po stránke individuálnej prevencie, ale aj po stránke

generálnej prevencie, keďže v ostatnom období sa páchanie násilnej trestnej činnosti na objednávku za úplatu, či už za účelom zakrytia inej trestnej činnosti, alebo zastrašenia, stalo veľmi frekventovaným.

Najvyšší súd Slovenskej republiky toto hmotnoprávne pochybenie špeciálneho súdu však nemohol napraviť v dôsledku nedostatku odvolania podaného zo strany prokurátora.

Tresty odňatia slobody uložené ostatným obžalovaným zodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 31 ods.1, ods. 2 Tr. zák. ako aj účelu trestu vymedzeného v ustanovení § 23 ods. 1 Tr. zák. tak z hľadiska generálnej ako aj individuálnej prevencie.

Odvolacie námietky ostatných obžalovaných (napr. obžalovaného J. L.) poukazujúce na to, že uložené tresty odňatia slobody sú neúmerne prísne, sú neopodstatnené z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré si Najvyšší súd Slovenskej republiky v plnom rozsahu osvojuje a vzhľadom k tomu na ne len odkazuje.

Rovnako správne a v súlade so zákonom postupoval špeciálny súd, keď na výkon uložených trestov odňatia slobody zaradil obžalovaných O. N., M. J., Ľ. S., F. B. a J. L. podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. obligatórne do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny a obžalovaných D. G., Š. F. a V. A. podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

V súlade so zákonom bol obžalovanému J. L. uložený aj trest prepadnutia veci.

Stavu veci a zákonu napokon zodpovedá aj výrok o uloženom ochrannom dohľade a výrok o náhrade škody.

S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania obžalovaných O. N., M. J., Ľ. S., F. B., J. L., D. G., Š. F. a V. A. podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 7. decembra 2006

**JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: